

תת"ע 8790/09/17 - מדינת ישראל נגד אהרן זאב רבינוביץ

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 8790-09-17 מדינת ישראל נ' רבינוביץ

בפני כבוד השופט, סגן הנשיא נאיל מהנא
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם אהרן זאב רבינוביץ

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 16.10.2017.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה מעולם בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 ונהיגה ללא פוליסת ביטוח תקפה בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970.

במועד הקבוע לדיון המבקש נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה של 12 חודשים, פסילה על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 3,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טוען ביום הדיון התייצב בבית המשפט, אך מבדיקה שערך במזכירות נמסר לו כי התיק בעניינו לא נפתח וכאשר יפתח הוא יקבל הודעה ממשטרת ישראל.

המבקש מכחיש את העבירות המיוחסות לו וטוען כי הוא בעל רישיון נהיגה אמריקאי ונהג בישראל כדין.

לחילופין טוען המבקש כי העונש שהוטל עליו אינו מידתי, זאת לנוכח העובדה כי אין לחובתו הרשעות קודמות בתעבורה וכי לא התלוותה לעבירה המיוחסת לו עבירה נוספת (למעט עבירה של נסיעה ללא פוליסת ביטוח תקפה).

טענות המשיבה

המשיבה טוענת כי ההזמנה לדיון, בה צוין מועד הדיון בתאריך 16.10.2017, נמסרה לידי של המבקש במועד ביצוע העבירה.

לטענת המשיבה, טענותיו של המבקש כי נגרם לו עיוות דין שגויות מיסודן וכי על המבקש היה להתייצב לדיון אליו זומן.

המשיבה הוסיפה כי אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין.

דין

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דין בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל, (7.4.2008):

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דין יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות קלות המוגדרות בו, ניתן לדון נאשם שזומן כדין שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. האחד, כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו; והשני כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם

המבקש טוען כי ביום הדיון הגיע לבית המשפט, אך נמסר לו במזכירות כי טרם נפתח התיק בעניינו ויקבל הודעה ממשרת ישראל כאשר יפתח.

אין מחלוקת כי ההזמנה לדיון נמסרה לידי של המבקש ביום האירוע וכי הוא ידע על מועד הדיון שנקבע ליום 16.10.2017. טענתו של המבקש כי לא הופיע לדיון בשל הודעה שקיבל מהמזכירות בו ביום כי התיק לא נפתח, הינה טענה כללית ונעדרת ראיה ו/או אסמכתא לאישושה.

אין זה סביר כי הנאשם יגיע לבית המשפט ביום הקבוע לדיון והמזכירות תודיע לו כי התיק לא נפתח, זאת כאשר נתוני המערכת מראים שהתיק נפתח בבית המשפט כחודש ימים עובר למועד הדיון וכי הדיון בעניינו מונח על שולחן בית המשפט. אילו הייתה הודעה כאמור מצד מזכירות בית המשפט הדבר היה מקבל ביטוי במסמך כלשהו או ברישום

המתעד במערכת את דבר התייצבותו של הנאשם באותו יום. בהיעדר מסמך או תיעוד כאמור, יש להניח כי טענותיו של המבקש הינן טענות סרק.

בנסיבות אלה אני קובע כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

האם קיים חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

המבקש כפר במיוחד לו וטען כי נהג כדין בישראל.

ההלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים חשש לקיומו של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל (14.4.2002), רע"פ 1773/04 אלעזר אסמעיל נ' מדינת ישראל (23.2.2004)).

טענת המבקש כי הוא החזיק ברישיון נהיגה אמריקאי אינה מאיינת את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, שכן אין בהחזקת רישיון נהיגה זר כדי להקים אוטומטית היתר לנהוג בישראל. המבקש לא הוכיח כי מדובר באזרח זר שאין ברשותו תעודת זהות ישראלית, וכן לא הוכיח כי תקופת שהייתו בארץ פוטרת אותו מהמרת רישיונו או מהוצאת רישיון נהיגה ישראלי כדין.

משכך, אני קובע כי טענתו של המבקש לפיה לא ביצע את המיוחס לו בכתב האישום אינה מהווה עיוות דין המצדיק את ביטול פסק הדין.

בנוסף, לנוכח חומרת העבירה, מדיניות הענישה ועברו של המשיב אני סבור כי מדובר בענישה מידתית וסבירה.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ז' אב תשע"ט, 08 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.